

AŞK MI İNTİKAM MI?

TEN
VE
ATEŞ
KRALLIĞI

JENNIFER L.
ARMENTROUT

DE
X

TEN
VE
ATEŞ
KRALLIĞI

DEX'TE YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Melez Sözleşmeleri 1 - Melez
Melez Sözleşmeleri 2 - Safkan
Melez Sözleşmeleri 3 - Tanrı
Melez Sözleşmeleri 4 - Apollyon
Melez Sözleşmeleri 5 - Avcı
Lux 1 - Obsidiyen
Lux 1,5 - Unutulmuş
Lux 2 - Oniks
Lux 3 - Opal
Lux 4 - Köken
Lux 5 - Direniş
Hep Seni Bekledim
Kış Güneşi
Saplantı
Karanlık Elementler 1 - Kimi Öptüğüne Dikkat Et
Karanlık Elementler 2 - Kime Dokunduğuna Dikkat Et
Karanlık Elementler 3 - Kimi Seçtiğine Dikkat Et

Lanetli 1 - Lanetli
Lanetli 2 - Paramparça
Lanetli 3 - Cesur
Gamble Kardeşler 1 - Sağdıç
Gamble Kardeşler 2 - Oyuncu
Gamble Kardeşler 3 - Bodyguard
Hep Seni İstedim
Titan 1 - Geri Dönüş
Titan 2 - Güç
Titan 3 - Mücadele
Titan 4 - Kehanet
Sonsuzluğun Sonuna Dek
Ölene Dek Beraberiz
Ya Yarın Yoksa
Köken 1 - En Karanlık Yıldız
Köken 2 - En Aydınlik Gölgü
Kan ve Kül 1 - Kan ve Külden

KAN VE KÜL 2

TEN VE ATEŞ KRALLIĞI

Orijinal adı: *A Kingdom of Flesh and Fire- Blood and Ash*

© 2020, Jennifer L. Armentrout

Yazan: Jennifer L. Armentrout

Çeviren: Esra Çetin

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2022 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Taryn Fagerness Agency ve Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Mayıs 2022 / ISBN 978-625-8021-71-4

Sertifika no: 44919

Kapak uygulama: Gökçen Yanlı Atmaca

Grafik uygulama: Hülya Aktaş

Baskı: Ay-han Matbaası

Mahmutbey Mahallesi, 2622. Sokak, No: 6/31

Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 445 32 38

Sertifika no: 44871

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

TEN
VE
ATEŞ
KRALLIĞI

JENNIFER L.
ARMENTROUT

Çevirmen: Esra Çetin

Sizlere, okuyucuya...

1. BÖLÜM

“Evlenmek için eve gidiyoruz, Prensesim.”

Evlenmek mi?

Onunla mı?

Aniden, kim olduğumu ve benden ne beklediğini öğrenmeden önce sahip olduğum tüm o genç kızlık fantezilerini düşündüm; annemle babamın birbirlerine olan sevgisi sayesinde yaşam bulan o hayalleri.

O genç kızlık hayalleri bir kez bile gerçek olmayan bir teklif içermiyordu. Hele ki yarısı ölmemi isteyen yabancılarla dolu bir masada yapılan bir teklifi. Ve bu hayaller, şu anda beni esir tutan bir adamla evlenmek için yapılan krallığın en kötü –ve muhtemelen en çilgin– teklifini de içermiyordu.

Belki de bir çeşit beyin rahatsızlığım vardı. Belki de stres kaynaklı sanrılar görüyordum. Ne de olsa, çok fazla acı verici ölüm yaşamıştım. Ayrıca onun ihanetiyle başa çıkmak zorundaydım. Tabii bir de ülkedeki tüm kötülüklerin ve trajedinin kaynağı olduğuna inanarak yetiştirildiğim Atlantia krallığının soyundan geldiğimi yeni öğrenmiştim. Stres kaynaklı sanrılar, gerçekte yaşananlardan çok daha inandırıcı bir neden gibi görünüyordu.

Tek yapabildiğim, küçük elimi tutan daha büyük ele bakmaktı. Seni, güneşte yanmış gibi benimkinden biraz daha koyuydu. Ölümcül ve zarif bir hassasiyetle kılıç kullandığı yıllar avuçlarında nasır bırakmıştı.

Elimi, yaramazca, biçimli ve dolgun olan dudaklarına götürdü. Her nasılsa yumuşak ama acımasızca sert olan o dudaklara.

Havaya güzel kelimeler savuran ve çıplak tenime sıcak, günahkâr sözler fısıldayan o dudaklara. Vücudumu ve yüzümü delik deşik eden yara izlerine saygı gösterisinde bulunan o dudaklara.

Aynı zamanda kana bulanmış yalanlar söyleyen o dudaklara.

Şimdi, o dudaklar, günler ya da haftalar önce sonsuza dek sevgiyle anacağım ve ne kadar hassas olduğunu düşüneceğim bir hareketle elimin üstüne bastırılmıştı. El ele tutuşmak ya da safça öpüşmek gibi basit şeyler bana yasaklanmıştı. Tıpkı arzulanmak ya da arzu hissetmek gibi. Böyle şeyleri asla yaşamayacağımı çoktan kabullenmiştim.

Ta ki o gelene kadar.

Bakışlarımı, birleşmiş ellerimizden, bir kenarı yukarı kıvrılarak sağ yanağındaki gamzeyi ortaya çıkararak o ağızdan ve hafifçe aralanarak ölümcül keskinlikteki dişlerini gözler önüne seren o dudaklardan uzaklaştırdım.

Saçları ensesini okşuyor ve alnına dökülüyordu; kalın teller siyahın öyle koyu bir tonuydu ki güneş ışığında mavi gibi parlıyordu. Çıkkık, köşeli elmacık kemikleri, düz burnu ve gururlu, sert çenesi ile bana çocukken Kraliçe Ileana'nın sarayında gördüğüm büyük, zarif mağara kedisini hatırlatıyordu. Güzeldi, tıpkı tüm vahşi ve tehlikeli yırtıcılar gibi. Gözlerim onunkilere, kehribar renkteki göz alıcı kürelere kilitlenirken kalbim tekledi.

Hawke'a baktığımı biliyordum...

Kendimi durdururken göğsüm bir anda buz kesti. Adı bu değildi. *Hawke Flynn* isminin sadece hayali bir kişilik mi olduğunu, yoksa bu adın sırf kimliği için büyük ihtimalle katledilmiş birine mi ait olduğunu bile bilmiyordum. Ama ikincisi olmasından korkuyordum. Çünkü *Hawke* güya Solis Krallığı'nın başkenti Carsodonia'dan parlak tavsiyelerle gelmişti. Ama Masadonya'daki muhafızların komutanının Atlantislileri destekleyen bir Alçalmış olduğu ortaya çıkmıştı, dolayısıyla bu da yalan olabilirdi.

Her halükârda, beni kılıcıyla ve hayatıyla koruyacağına söz vermiş olan muhafız gerçek değildi. Beni sadece *Bakire* ya da *Seçilmiş Kişi* olarak değil de *ben* olarak gören adam da öyle. *Hawke Flynn*, tıpkı o genç kızkılık hayalleri gibi, bir fanteziden başka bir şey değildi.

Gerçek olan şu anda elimi tutan kişiydi: Prens Casteel Da'Neer. Ekselansları. Karanlık Olan.

Birleşmiş ellerimizin üzerinde duran dudaklarındaki gülümseme biraz daha büyüdü. Sağ yanağındaki gamze iyice belirginleşti. Sol taraftaki gamzesi nadiren görünürdü. Bunu sadece gerçek gülümsemeler ortaya çıkarırdı.

“Poppy” dedi ve vücudumdaki tüm kaslar düğümlendi. Beni bu kadar gerginleştirenin, lakabımı kullanması mı, yoksa sesinin derin ve müzikal tınısı mı olduğundan emin değildim. “Seni hiç bu kadar sessiz görmemiştim.”

Beni şaşkın sessizliğimden kurtaran, *gözlerindeki* alaycı parlıtıydı. Elimi hızla çekip kurtardım ama eğer çekilmemi engellemek isteseydi bunu kolayca yapabileceğini bilmekten nefret ediyordum.

“Evlilik mi?” İki kelime etmek için de olsa sesimi bulmuştum.

Bakışlarına bir meydan okuma parlıtı yerleşti. “Evet. Evlilik. Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Gözlerine bakarken, ahşap masanın üzerinde duran elim bir yumruğa dönüştü. “Evliliğin ne olduğunu bilmediğimi de nerden çıkardın?”

“Eh” dedi kayıtsızca, kadehini eline alarak. “Kelimeyi sanki kafanı karıştırmış gibi tekrarladın. Ve Bakire olduğun için, biliyorum ki... Korunaklı yetiştirildin.”

Örgümün altındaki ensem yanmaya başladı, muhtemelen güneş ışığı altındaki saçım gibi kırmızıya dönüyordu. “Bakire olmak ya da korunaklı yetiştirilmek aptallığa eşit değildir” diye çıkıştım, masaya ve tüm ziyafet salonuna –şu anda Alçalmışlar ve Atlantislilerle, dik dik baktığım adam uğruna öldürecek ve ölecek olan insanlarla dolu olan odaya– çöken sessizliği fark ederek.

“Hayır.” Kadehinden bir yudum alan Casteel’in bakışları üzerimde titreşti. “Değildir.”

“Ama kafam karıştı.” Yumruğumun yanında keskin bir şey hissettim. Aşağıya hızlı bir bakışla, şaşkınlıktan ve huzursuzluktan daha önce fark edemediğim şeyi gördüm. Bir bıçak. Et kesmek için tasarlanmış olan ahşap saplı, kalın ve tırtıklı bir bıçak. Bu, kurt kemiğinden yapılmış olan hançerim değildi. Onu ahırlardan beri

görmemiştim ve bir daha göremeyeceğimi düşünmek beni derinden yaralıyordu. O hançer bir silahtan çok daha fazlasıydı. Vikter onu bana on altıncı yaş günümde hediye etmişti ve o hançer, benim için bir muhafızdan fazlası olan adamla tek bağlantımdı. Benim için bir baba gibiydi. Şimdi, hançer kayıptı ve Vikter ölmüştü.

Casteel'i destekleyenler tarafından öldürülmüştü.

Ve elime geçen son hançeri Casteel'in kalbinin derinliklerine sapladığım için, kurt kemiği bıçağın yakın zamanda geri döneceğinden şüpheliydim. Ama et bıçağı da bir silahtı. Yeterli olmak zorundaydı.

"Bunda kafa karıştıracak ne var ki?" Kadehini masaya bıraktı; gözlerinin, tıpkı eğlendiği zamanlardaki ya da... Kabul etmediğim bir şekilde hissettiği zamanlardaki gibi ısındığını düşündüm.

Elimi et bıçağının üzerine koyarken, yeteneğim gitgide yükselerek duygularını hissetmem için onu kullanmamı istedi. Onunla bağlantı kurmadan önce yeteneklerimi kapatmayı başardım. Onun şu anda eğlenip eğlenmediğini ya da... Her neyse işte, bilmek istemiyordum. *Ne hissettiği* umurumda değildi.

"Dediğim gibi" diye devam etti Prens, uzun parmağını kadehinin kenarında gezdirerek. "İki Atlantisli arasındaki evlilik ancak her iki taraf da kendi topraklarında bulunuyorsa gerçekleşebilir, Prenses."

Prenses.

Onun bu sinir bozucu ve biraz da sevimli lakabı tamamen farklı bir anlam kazanmıştı. Ve şu soruyu doğuruyordu: Başından beri ne kadarını biliyordu? Kızıl İnci'deki gece kim olduğumu anladığımı itiraf etmişti ama beni ısırana kadar yarı Atlantisli olduğumu bilmediğini iddia ediyordu. Kanımın tadına bakana kadar... Boynumdaki iz karıncalandı ve ona dokunma dürtüsüne direndim.

Bu lakabın ne kadarı tesadüftü? Neden olduğundan emin değilim ama bunun da başka bir yalan olup olmadığı önemliydi.

"Hangi kısmı kafanı karıştırıyor?" diye sordu, kehribar rengi gözlerini hiç kırpmadan.

"Seninle gerçekten evleneceğimi düşündüğün kısım."

Karşımda, kahkahasını gizlemeye çalışan birinin boğuk sesini

duydum. Açık kahverengi tenli, soluk mavi gözlü bir kurdun –bir faninin şeklini alabilecek kadar kolay bir şekilde kurt şeklini alabilen bir yaratığın– yakışıklı yüzüne baktım. Birkaç gün öncesine kadar, kurtların neslinin tükendiğine, yaklaşık dört yüz yıl önceki İki Krallar Savaşı sırasında köklerinin kazındığına inanıyordum. Ama bu da başka bir yalandı. Kieran, birçoğu bu masada oturan ve capcanlı olan kurtlardan biriydi sadece.

“Benimle evleneceğini *düşünmüyorum*” diye yanıtladı Casteel, gur kırpiklerini yarıya kadar indirerek. “Biliyorum.”

Şaşırmıştım. “Belki de yeterince net değildim, bu yüzden şimdi daha açık olmaya çalışacağım. Milyonlarca yıl geçse bile seninle evleneceğimi nasıl düşündüğünü bilmiyorum.” Ona doğru eğildim. “Bu yeterince açık mı?”

“Hem de çok” diye cevap verdi, gözleri sıcak bir bal rengine dönüşürken. Bakışlarında ya da ses tonunda herhangi bir öfke yoktu. Tamamen başka bir şey vardı. Bana sıcak teni ve o pürüzlü, nasırlı avuçların yanağımın üzerinde nasıl hissettirdiğini, karnımın ve uyluklarımın üzerinde nasıl gezindiğini, çok daha mahrem yerlerime doğru nasıl kaydığını hatırlatan bir bakış vardı. Yanağındaki gamze derinleşti. “Ama göreceğiz, değil mi?”

Tenimde sıcak bir karıncalanma başladı. “Kesinlikle hiçbir şey görmeyeceğiz.”

“Çok ikna edici olabilirim.”

“O kadar da ikna edici değilsin” diye karşılık verdim ve o da içimde bir öfke dalgasının kabarmasına neden olan sakin bir mırıltı sesi çıkardı. “Aklını mı kaçırdın?”

Masanın uzak ucundan yüksek sesli bir kahkaha geldi. Sarışın Delano’dan gelmediğini biliyordum. O kurt sanki bir katliama tanık olmuş da sırada kendisi varmış gibi görünüyordu. Belki de korkmalıydım, çünkü kurtlar kolay kolay korkmazdı, özellikle de Delano. O ve şu anda yanında oturan Atlantisli Naill, sayıca az olmalarına rağmen, Jericho ve diğerleri benim için geldiklerinde beni savunmuşlardı.

Karanlık Olan öfkelenirmeye cüret edebileceğiniz biri değildi. O bir Atlantisliydi, ölümcüldü, hızlıydı ve öylesine güçlüydü

ki, bırakın öldürmeyi, yaralaması bile zordu. Ve daha yeni öğrendiğim kadarıyla, iradesini başkalarına dayatmak için güç kullanmaya meyilliydi. Teerman'ın benim üzerimde sık sık kullandığı bastonu Yükselmiş'in kalbine saplayarak Solis'teki en güçlü duklerden birini öldürmüştü.

Ama ben korkmuyordum

Korkamayacak kadar öfkeliydim.

Duyduğum kahkahaların kaynağı Delano'nun solunda oturuyordu. Elijah adında dağ gibi bir adamdan geliyordu. Onun bir kurt olduğunu sanmıyordum. Bunu düşünmeme neden olan gözleriydi. Bütün kurtlar aynı buz mavisi gözlere sahipti. Elijah'nın gözleri elaydı, kahverengiden çok altın rengiydi. Şu anda ona bakan tek kişi ben değildim. Birkaç bakış daha onun üzerindediydi. Böylece et bıçağını masadan aşağı kaydırıp tuniğimdeki yırtmacın altına sakladım.

"Ne?" Elijah, üzerine çevrilmiş olan bakışlara karşılık verirken siyah sakalını okşadı. "Çoğumuzun düşündüğü şeyi soruyor."

Delano gözlerini kırıştırdı ve yavaşça Elijah'ya baktı. Casteel hiçbir şey söylemedi. Delici bakışlarının ağırlığı üzerimden kalkıp masanın diğer ucuna kayarken, birbirine sıkıca bastırıldığı dudaklarındaki gülümseme çok şey anlatıyordu.

Sakalını sıvazlayan parmakları hareketsizleşen Elijah boğazını temizledi. "Planı düşünüyordum da..."

"Ne düşündüğünün bir önemi yok." Prens, yaşlı adamı susturdu.

"Kardeşini kurtarmak için beni yem olarak kullanmayı düşündüğün planı mı kastediyorsun?" diye sordum. "Yoksa bu, son birkaç saat içinde sihirli bir şekilde değişti mi?"

Tüm dikkatini tamamen bana çeviren Casteel'in çenesinde bir kas seğirdi. "Yemek yemelisin."

O anda neredeyse kendimi kaybedip et bıçağını ona fırlatacaktım. "Aç değilim."

Bakışları tabağıma kaydı. "Hiçbir şey yemedin."

"Eh, gördüğünüz gibi, pek iştahım yok, *Ekselanları*."

Gözleri benimkilere kilitlenirken çenesi gerildi. İrislerinin altın rengi buz kesmişti. Etrafımızdaki hava ağırlaşp odayı elektrikle

doldururken tüylerim diken diken oldu. Sesimde bir gram saygı yoktu. Casteel'i çok mu zorlamıştım? Eğer öyleyse bile umurumda değildi.

Parmaklarım bıçağın sapına dolandı. Artık hayatımla ilgili konularda söz sahibi olmamı engelleyen kurallara bağlı Bakire değildim. Artık kontrol edilmeyecektim. Bundan daha fazla zorlayabilirdim ve zorlardım.

"Çok makul bir soru soruyor" dedi birisi masanın diğer ucundan. Kısa, koyu renk saçları olan bir adamdı. Casteel gibi yirmili yaşlarının başındaymış gibi görünen Kieran'dan daha büyük görünmüyordu. Ama Casteel iki yüz yaşından büyüktü. Kim bilir, adam daha yaşlı bile olabilirdi. "Prens Malik'i kurtarmak için onu kullanma planı değişti mi?" diye sordu.

Casteel beni izlemeye devam ederken hiçbir şey söylemedi ama yüzüne yerleşen mutlak dinginlik, herhangi bir kelimenin olabileceğinden çok daha iyi bir uyarıydı.

"Kararlarınızı sorgulamaya çalışmıyorum" dedi adam. "Onları anlamaya çalışıyorum."

"Neyi anlamak için yardıma ihtiyacın var, Landell?" Casteel arkasına yaslanıp kollarını sandalyenin kolçaklarına koydu. Çok huzurlu ve rahatmış gibi oturması, vücudumdaki bütün tüylerin ürpermesine neden oldu.

Gergin bir sessizlik çöktü ve ardından Landell konuşmaya başladı. "Hepimiz seni Atlantia'dan buraya kadar takip ettik. Sahte bir Kral ve Kraliçe'ye sadıkmış gibi davranarak bu iğrenç krallıkta kaldık. Çünkü senin gibi, bizim de tek istediğimiz kardeşini kurtarmak. O, gerçek varis."

Casteel, Landell'in konuşmaya devam etmesi için başını salladı.

"Carsodonia'daki Tapınaklara sızmaya çalışırken iyi insanları kaybettik" dedi. Gece yarısı rengindeki yapıların görüntüleri aklıma gelince gerildim.

Casteel'in iddia ettikleri doğruysa, Tapınakların hizmet ettiği amaç da başka bir yalandı. O halde üçüncü oğullar ve kızlar Ayın sırasında tanrılara hizmet etmeleri için teslim edilmiyorlardı. Bunun yerine, bir sığır gibi Yükselmişlere –vampirlere– veriliyorlardı.

Hayatım boyunca duyduğum yalanların çoğu korkunçtu ama muhtemelen içlerinde en kötüsü buydu. Ve Casteel'in iddia ettikleri ne kadar tiksindirici olsa da bunların gerçek olmasından korkuyordum. Nasıl inkâr edebilirdim ki? Yükselmişler bize Atlantislilerin öpücüğünün zehirli olduğunu, masum ölümlüleri lanetleyip onları eski benliklerinin bu çürüyen kabuklarına –Craven adıyla bilinen vahşi, kana susamış canavarlara– dönüştürdüğünü söylemişlerdi. Ama bunun doğru olmadığını biliyordum. Atlantislilerin öpücüğü zehirli değildi. Isırıkları da öyle. Ben her ikisinin de kanıtıydım. Casteel ve ben birçok öpücük paylaşmıştık. Ölümçül bir şekilde yaralandığımda bana kanını vermişti. Ve beni ısırmişti.

Ama ben dönüşmedim.

Tıpkı yıllar önce Craven'ların saldırısına uğradığımda dönüşmediğim gibi.

Casteel hayatıma girmeden önce de Yükselmişler hakkında bazı şüphelerim yok değildi. O sadece bunları doğrulamıştı. Ama hepsi doğru muydu? Bilmeme imkân yoktu. Bıçağı sımsıkı tutmaktan parmaklarım ağrıdı.

“Prensimizin nerede tutulduğuna dair hiçbir ipucu bulamadık ve birçoğu asla evlerine, ailelerine dönmeyecek” diye devam etti Landell. Her kelimeyle birlikte sesi güçleniyor, hissetmek için yeteneğimi kullanmaya bile ihtiyaç duymadığım bir öfkeyle kalınlıyordu. “Ama şimdi elimizde bir şey var. Sonunda, kardeşinin nerede olduğu hakkında bilgi edinmek için –onu serbest bırakmak, yeni vampirler yaratmaya zorlanmaktan kurtarmak ve senin de aşına olduğun bir cehennemi yaşamaktan korumak için– kullanılabilir bir şey. Ama biz tüm bunları bir kenara atıp eve mi dönüyoruz?”

O cehennemin bir kısmını ben de biliyordum.

Casteel'in vücudunun her yerinde sayısız yara izi görmüştüm; kalçasının hemen altında, uyluğunun üst kısmında Kraliyet Arması şeklinde bir damga vardı.

Ama Casteel karşılığında hiçbir şey söylemedi. Kimse konuşmadı. Ne masadakilerde ne de ziyafet salonunun arka tarafındaki şöminenin yakınındakilerde bir hareketlenme oldu.

Landell henüz bitirmemişti. “Bu odanın dışındaki koridorun

duvarlarında asılı olanlar orada olmayı hak ediyor. Sadece emirlerine itaatsizlik ettikleri için değil, aynı zamanda Bakire'yi öldürmeyi başarmış olsalardı kullanabileceğimiz tek şeyi kaybedecek olduğumuz için. İntikam yüzünden varisi tehlikeye attılar. Bu yüzden, bazıları benim arkadaşlarım –bu masadaki birçok kişinin arkadaşı– olmasına rağmen kaderlerini hak ettiklerine inanıyorum.”

Onları öldüreceğim.

Diğerlerinin geride bıraktığı yaraları gördüğünde Casteel'in verdiği söz buydu. Ve öldürmüştü de. Çoğunlukla. Casteel, Landell'in bahsettiği kişileri kazıkla duvara çakmıştı. Jericho hariç hepsi ölmüştü. Elebaşı da zar zor hayattaydı, bana zarar verilemeyeceğini hatırlatmak için yavaş ve acı verici bir ölüme mahkûm edilmişti.

“Onu kullanabilirsin” dedi Landell. “O, Kraliçe'nin favorisi, Seçilmiş kişi. Eğer kardeşini serbest bırakacaklarsa, bu onun sayesinde olur. Ama onu kardeşinle takas etmek yerine, evlenmen için eve mi dönüyoruz?” Çenesini bana doğru salladı. “*Onunla?*”

Bu kelimedeki nefret canımı yakmıştı ama düğün Teerman sayesinde keskin sözlere en ufak bir tepki göstermeyecek kadar alışkındım.

Karşımda oturan Kieran'ın başı birden Landell'a döndü. “Eğer biraz aklın varsa konuşmayı kesersin. Hemen.”

“Bırak devam etsin” diye araya girdi Casteel. “Fikrini söylemeye hakkı var. Tıpkı Elijah'nın yaptığı gibi. Ama görünüşe göre Landell'ın Elijah'dan daha fazla söyleyecek sözü var ve söyleyeceklerini duymak isterim.”

Elijah dudaklarını büzerek alçak sesli bir ısıklık çaldı ve gözlerini kocaman açarak arkasına yaslanırken, kolunu Delano'nun sandalyesinin arkasına attı. “Hey, bazen konuşmamam gerektiği zamanlarda konuşur ve gülerim. Ama her ne planlıyorsan ya da her ne yapmak istiyorsan, seninleyim Casteel.”

“Ciddi misin?” Landell hızla ayağa fırlarken Elijah'ya döndü. “Prens Malik'den vazgeçmek senin için sorun değil mi? Casteel'in onu eve, bizim topraklarımıza götürmesi ve onunla evlenip onu Prenses yapması senin için sorun değil mi? Onur, tüm halkımızı bir araya getirmek anlamına geliyordu, bölmek değil.”

Casteel hafifçe kıpırdanarak ellerini sandalyenin kolundan aşağı kaydırıldı.

“Az önce de dediğim gibi, Casteel’in yanındayım.” Elijah bakışlarını Landell’a çevirdi. “Her zaman, seçimi ne olursa olsun. Ve eğer onu seçiyorsa, o zaman biz de onu seçiyoruz.”

Bu... Tüm bu tartışma tamamen saçmaydı. Önemli değildi. Atlantia halkını neden bir araya getirmeye gerek olduğu da umurunda değildi çünkü Casteel ve ben evlenmiyorduk. Ama bunu belirtme fırsatım olmadı.

“Ben onu seçmiyorum. Onu *asla* seçmeyeceğim” diye yemin etti Landell, etrafında oturanlara bakarken yüzünün derisi inceldi ve karardı. Kurt. Onun bir kurt olduğunu fark ettim. Gerilerek bıçak üzerindeki tutuşumu düzelttim. “Hepiniz bunu biliyorsunuz. Kurtlar onu kabul etmeyecek. Atlantisli olup olmaması önemli değil. Atlantia halkı da onu hoş karşılamayacak. O, bizi hızla küçülen ve işe yaramaz hale gelen bir ülkeye geri dönmeye zorlayanlar tarafından yetiştirilen ve bakılan bir yabancı.” Gözlerini masanın etrafında gezdirerek Casteel’e baktı. “Seni kabul etmedi bile ve seninle bağlanacağına inanmamız mı gerekiyor?”

Bağlanmak mı? Kieran’a ve sonra da Casteel’e baktım. Bazı kurtların belirli bir sınıftan gelen Atlantisliyle ilgili olduğunu biliyordum ve Casteel’in bir Prens olduğu düşünülürse bunu tahmin etmek çok da zor değildi. İkisi, Casteel’in etkileşime girdiğini gördüğüm diğer herkesten çok daha yakın gibi görünüyordu ama bu konuda başka bir şey bilmiyordum.

Gerçi zaten evlenmeyeceğimiz için bunların bir önemi yoktu.

“Yükselmişler gibi kokarken halkının önünde seni açıkça reddetmesine rağmen Prensesimiz olmaya layık olduğuna inanmamız mı gerekiyor?” diye sordu Landell. Burnumu kırıttırdım. Şey gibi kokmuyordum... Yükselmişler gibi. Değil mi? “Seni seçmeyi reddetmesine rağmen?”

“Önemli olan benim onu seçmem” dedi Casteel ve ben onu seçmemiş olmama rağmen *aptal* kalbim tekledi. “Ve tek önemli olan da bu.”

Kurdun dudakları geriye çekildi ve köpekdişlerinin uzadığını

görünce gözlerim kocaman açıldı. “Bunu yaparsan krallığımızın çöküşünü getirirsin” diye hırladı. “O yaralı yüzlü kaltağı asla seçmeyeceğim.”

İrkildim.

Yanaklarım alev alev yanarken, suratıma tokat yemiş gibi *irkildim*. Ne yaptığımın farkına varmadan, parmaklarımı kaldırıp ya-nağımın pürüzlü derisine dokundum.

Landell’ın eli beline indi. “Buna izin vermektense onu öldürürüm.”

Bu sözlerin Landell’ın ağzından çıkmasından sadece saniyeler sonra, şakaklarıma dökülen saçların uçuşmasına neden olan çılgın bir hava akımı yaşandı.

Casteel’in sandalyesi boştu.

Bir bağırış duyuldu ve sonra tabağa çarpan ağır bir metalik ses cınladı. Bir sandalye devrildi ve Landell... Artık masanın yanında durmuyordu. Tabağı artık boş değildi. Orada, fırlatmak için tasarlanmış olan dar bir hançer duruyordu. İrileşmiş gözlerim, bir bulanıklıktan ibaret olan Casteel’in Landell’ı duvara yapııştırıp kolunu kurdun boğazına bastırmasını izledi.

Yüce tanrılar, bu kadar hızlı, bu kadar sessiz hareket edebilmek...

“Bilmeni isterim ki niyetimi sorgulamana kızmadım bile. Benimle bu şekilde konuşman beni rahatsız etmiyor. Küçük insanların fikirlerini önemseyecek kadar özgüven eksikliğim yok.” Casteel’in yüzü, gözleri kocaman açılmış olan kurttan sadece birkaç santim ötedeydi. “Hepsi bu kadar olsaydı görmezden gelebilirdim. Ondan bir kez bahsettikten sonra dursaydın, sadece aşırı şişirilmiş özsaygınla buradan çıkıp gitmene izin verirdim. Ama sonra ona hakaret ettin. Onun irkilmesine neden oldun ve sonra da onu tehdit ettin. Bunu unutmayacağım.”

“Ben...” Casteel’in sağ kolu öne atılırken, Landell’ın söylemek üzere olduğu şey bir gurultuyla yarıda kesildi.

“Ve seni affedebilmem de mümkün değil.” Casteel kolunu geriye çekerek yere bir şey fırlattı. Ve o şey bir şaplak sesiyle yere indi.

Yamru yumru, kırmızı kütlenin ne olduğunu fark edince dudaklarım yavaşça aralandı. Aman Tanrım. Bir kalpti. Gerçek bir kalpti.

Kurdu bırakan Casteel geri çekildi ve Landell'ın duvardan aşığı kayıp kafasının yana yuvarlanmasını izledi. Sağı elinden kan ve et parçaları damlarken masaya döndü. "Paylaşmak istediğı başka bir fikri olan var mı?"

2. BÖLÜM

Ziyafet salonunda inkâr sesleri yankılandı ama adamların hiç-biri rahatsızca kıpırdanmamıştı. Hatta bazıları kıkır kıkır gülüyordu ve ben... Casteel'in parmaklarından aşağıya akarak yere damlayan kırmızılığa baktım.

Casteel öne eğilip Landell'ın peçetesini aldı. Sandalyesine geri dönerken elini tembel tembel sildi.

Onun oturmasını izledim, uzun kirpiklerle örtülü bakışları bana dönerken kalbim güm güm atıyordu.

"Muhtemelen bunun aşırıya kaçtığını düşünüyorsunuz" dedi, kanlı peçeteyi buruşturup tabağına atarken. "Ama değildi. Kimse seninle böyle konuştuktan ya da senden böyle bahsettikten sonra hayatta kalmaz."

Ona baktım.

Arkasına yaslandı. "En azından ona hızlı bir ölüm yaşattım. Onurlu bir davranış sayılır."

Ne diyeceğimi bilmiyordum.

Ne hissedeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Tek düşünebildiğim, *aman Tanrım, çıplak eliyle bir kurdun kalbini göğsünden sökiip aldı* oldu.

Kapıların yanında duran adamlar Landell'ı yerden alırken, masadaki adamlardan biri, "Peki, düşün ne zaman?" diye sordu.

Soru, kahkahalar ile karşılandı. Bana dönen Casteel'in dudaklarında bir gülümseme vardı. "Diğer yarın kadar güzel olmayan hiçbir yanın yok. Bütünüyle nefes kesicisin." Kirpikleri yukarı kalktı ve bakışlarındaki yoğunluk beni tutsak etti. "Bu, sana ilk

söylediğimde de gerçektir ve şimdi de gerçek, yarın da gerçek olma-ya devam edecek.”

Dudaklarım keskin bir nefesle aralandı. Neredeyse tekrar yüzüme uzanıyordum ama kendimi durdurdum. Her nasılsa, Bakire'nin peçesi olmadan görünmeye alışma sürecinde yaralarımı unutmuş-tum. Bu asla mümkün olduğunu düşünmediğim bir şeydi. Onlardan utanmıyordum, yıllardır da utanmamıştım. Onlar benim gücümün, hayatta kaldığım korkunç saldırının kanıtıydı. Ama Casteel'in önün-de ilk kez peçemi açtığımda, onun da Dük Teerman'ın her zaman söylediği şeye katılmasından korkmuştum. Peçem açıkken beni gör-düklerinde ya da şimdi bana baktıklarında çoğunun düşündüğünü bildiğim şeyi düşünmesinden korkmuştum.

Yüzümün yarısı bir başıyapıtken, diğer yarısı kâbus gibiydi.

Ama Hawke –Casteel– saç çizgimin altından başlayıp şakağım boyunca ilerleyen ve burnumda biten soluk pembe, pürüzlü yara izini ve kaşlarımın tam ortasından geçerek alınımı ikiye bölen da-ha küçük yara izini gördüğünde, her iki yarının da bir bütün ola-rak çok güzel olduğunu söylemişti.

Ona o zaman inanmıştım. Ve hayatımda ilk defa kendimi güzel hissetmiştim ki bu da bana yasak olan bir şeydi.

Tanrı yardımcım olsun ama ona hâlâ inanıyordum.

“Söyledikleri hakareten daha fazlasıydı. Bu, hoş göremeyece-ğim bir tehditti” diye bitirdi Casteel, birkaç dakika önce bir kalbi yerinden söküp çıkarmış olan eliyle kadehini alıp arkasına yasla-nırken.

Bakışlarım, Landell'ın tabağında duran hançerin olduğu yere kaydı. Kurdun o hançerle yapmayı planladığı şey şok edici olma-malıydı. Bu masadakilerin çoğunun beni parçalara ayrılmış olarak görmeyi tercih edeceğini biliyordum. Burada güvende olmadığını biliyordum ama hepsi bu odanın dışındaki koridoru görmüştü. Casteel'e itaatsizlik ederlerse ne olacağını bilmeleri gerekiyordu.

Bilinçdışım, onlara Yükselmişleri hatırlatan herhangi bir şeye karşı olan nefretlerini hâlâ hafife alıyordu. Ve onlara karşı kendimi savunmaktan başka hiçbir şey yapmamış olsam bile, bu bendim.

Masadaki sohbet devam etti. Sessiz tartışmalar. Daha yüksek

sesli olanlar. Kahkahalar. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi ve bu beni rahatsız etti. Ama beni en çok huzursuz eden, kendime bile itiraf edemediğim şeydi.

Kieran boğazını temizledi. “Odana dönmek ister misin Penel-laphe?”

Düşüncelerimden sıyrılırken cevap vermem biraz zaman aldı. “Hücreme demek istedin sanırım?”

“Çok daha rahat ve zindan kadar cereyanlı değil” diye yanıt-ladı.

“Hücre, ne kadar rahat olursa olsun, bir hücredir” dedim.

“Bunun daha önce yaptığımız konuşmanın aynısı olduğundan epey eminim” dedi Casteel.

Bakışlarım Casteel’e döndü. “Umurumda olmadığından epey *eminim*.”

“Ayrıca senin hiç özgür olmadığı sonucuna vardığımızdan da eminim, Prensese” diye devam etti Casteel. Bu sözlerin gerçekliği hâlâ ilk söylendikleri zamanki kadar acımasızdı. “Sana teklif edil-se dahi özgürlüğü tanıyacağına inanmıyorum.”

“Teklifinin bu olmadığını anlayacak kadar biliyorum” diye kar-şılık verdim, sıcak bir dalgayla geri dönen öfke buz gibi olmuş te-nimi ısıtırken.

Casteel’in dudaklarında zayıf bir gülümseme belirdi, ancak bu onun hesaplı gülümsemelerinden biri değildi. Öfkem yerini kafa karışıklığına bıraktı. Beni kasten mi kışkırtıyordu?

Tedirginliğim biraz daha artarken kurda odaklandım. “Daha rahat olan ve zindan kadar cereyanlı olmayan hücreme dönmek is-tiyorum. Oraya kendi başıma yürümeme izin verilmeyeceğini var-sayıyorum?”

Kieran’ın dudakları seğirdi ama yüzündeki ifade o kadar hızlı bir şekilde düzeldi ki gülümsememek ya da gülmemek için sağdu-yuya sahip olduğunu kanıtladı. “Doğru varsayıyorsun.”

Ekselanslarının izin vermesini beklemeden sandalyemi geri it-tim. Sandalyenin bacakları taş zeminde tiz bir ses çıkardı. Sessizce iç çektim. Hareketlerim istediğim kadar vakur değildi ama arkamı dönerken başımı dik tuttum.

**Paranormal bir aşk hikâyesi,
tanrılar ve tanrıçalar, güçlü kadın kahramanlar,
alfa erkekler, mitler, mitolojik evrenler.
Jennifer L. Armentrout yine başardı ve yepyeni,
nefes nefese ilerleyen efsane bir seriye imza attı.**

Bir ihanet...

Poppy'nin inandığı her şeyin bir yalandan ibaret olduğu ortaya çıktı.
Ya âşık olduğu adam?... Sizce?

Peki, Poppy'nin kendisi, bakire peçesi olmadan kim?
Karanlık Olan'a ne demeli? Ondan daha tehlikelisi yok.
Poppy'yi almış olabilir ama asla sahip olamayacak.

Bir seçim...

Casteel Da'Neer birçok isimle ve birçok yüzle tanınıyor. Yalanları,
dokunuşları kadar baştan çıkarıcı. Gerçekleri ısırtığı kadar şehvetli.
Ama Poppy ona güvenmemesi gerektiğini biliyor. Casteel'inse
hedeflerine ulaşmak için Poppy'ye canlı, sağlıklı ve bütün olarak ihtiyacı
var ve onun için planlar yapıyor. Onu hayal edilemez zevklere ve
akıl almaz acılara maruz bırakabilecek planlar...

Bir sır...

Bu sırada, prenslerinin dönüşünü beklerken Atlantia'da
huzursuzluk artıyor. Savaş fısıltıları güçleniyor.
Kral Poppy'yi bir mesaj göndermek için kullanmak istiyor.
Alçalmışlar onun ölmesini istiyor. Kurtlar daha öngörülemez hale geliyor.
Atlantisliiler ondan korkuyor.
İki krallığın günahlarına batmış karanlık sırları iş başında. Ama gökyüzü
kanamaya başladığında her şey için çok geç olabilir.

